

Sygn. akt IV U 855/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasinski
Protokolant	sekr. sądowy Agnieszka Żochowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2014r. w S.

odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 4 czerwca 2013 r. Nr (...)

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia (...)

Sygn. akt IV U 855/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia (...). organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 maja 2013r.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniósł ubezpieczony J. K., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 maja 2013r. W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż od 16 lat miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Od tego czasu jego stan zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz się pogorszył (k. 2-3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko, podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji oraz wskazał, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji i uwzględniały odwołanie (k. 6).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. K., ur. (...), do dnia 30 kwietnia 2013r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 13 marca 2013r. wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawcy pourazowego zniekształcenia palców I i II prawej ręki z niewielkim upośledzeniem funkcji i bardzo dobrą adaptacją badanego do kalectwa i ślepoty oka lewego od wielu lat – pacjent zaadoptowany do jednoocznosci uznała, iż nie jest on niezdolny do pracy. Orzeczenie to stało się podstawą do wydania zaskarżonej decyzji.

Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: okulisty i ortopedy. Biegła okulistka stwierdziła u ubezpieczonego ślepotę lewego oka po urazie w 1988r., nadwzroczność prawego oka, praktyczną jednoocznosc. Biegła nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy. W uzasadnieniu opinii biegła wskazała, że opiniowany jest w pełni zaadaptowany do jednoocznosci. Przeciwwskazana jest u niego praca na wysokości, przy maszynach w ruchu, praca precyzyjna, wymagająca widzenia obuocznego (k. 11-13).

Biegły ortopeda rozpoznał u badanego stan po częściowej amputacji paliczek dystalnych palców I i II ręki prawej, z osłabieniem funkcji chwytnej i stan po urazie oka lewego. W ocenie biegłego ortopedy ubezpieczony jest zdolny do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że stwierdzona dysfunkcja prawej ręki ogranicza zdolność do wykonywania pracy wymagającej chwytu precyzyjnego, nie powoduje niezdolności do chwytu siłowego i do wykonywania prostych prac fizycznych, może wykonywać prace porządkowe i pracę tokarza (k. 19).

J. K. kwestionował opinie okulisty i ortopedy i wnosił o przeprowadzenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej obu biegłych. W uzasadnieniu wniosku podnosił, że biegli nie wykazali na czym miałyby polegać poprawa jego stanu zdrowia, albo że kryteria uznania osoby za niezdolną do pracy uległy zmianie (k. 25-26).

Na rozprawie w dniu 20 lutego 2014r. ubezpieczony wskazał, że w chwili obecnej nie pozostaje w zatrudnieniu, z zawodu jest górnikiem, pracował jako górnik i jako tokarz. Następnie pracował na ubojni, wykonywał prace porządkowe. Nie widzi na oko i ma dwa sztywne palce.

Sąd zwrócił akta biegłej okuliście w celu ustosunkowania się do zarzutów ubezpieczonego oraz wypowiedzenia się, czy ubezpieczony może wykonywać pracę górnika lub tokarza.

W opinii uzupełniającej biegła okulistka wskazała, że wnioskodawca nie jest zdolny do wykonywania zawodu górnika oraz tokarza. Natomiast może wykonywać prace porządkowe (k. 35).

J. K. wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy (k.34).

Sąd dopuścił dowód z opinii innych biegłych lekarzy o specjalnościach: okulista, ortopeda i specjalista medycyny pracy.

W swojej opinii lekarz medycyny przemysłowej stwierdziła u ubezpieczonego stan po częściowej amputacji paliczek dystalnych I i II ręki prawej (1996) z osłabieniem funkcji chwytnej, stan po urazie oka lewego (1988), ślepotę lewego oka, praktyczną jednoocznosc. W ocenie biegłej J. K. jest częściowo niezdolny do pracy od 1996r. do 30 czerwca 2015r. W uzasadnieniu opinii biegła wskazała, że stwierdzone schorzenia są przeciwwskazaniem do pracy zgodnej z kwalifikacjami zawodowymi górnika i tokarza. Obecny stan zdrowia nie uległ poprawie i nadal przeciwwskazana jest praca zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Biegła wskazała, że ubezpieczony jest zdolny do pracy niewymagającej widzenia obuocznego oraz pełnej wydolności kończyn górnych (k. 50-51).

Organ rentowy kwestionował opinię biegłej z zakresu medycyny sądowej i wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego medycyny pracy. Przewodniczący Komisji Lekarskich przy II Oddziale ZUS w W. podnosił, że

ubezpieczony wykonywał różne prace fizyczne, w czasie pobierania renty pracował w ubojni zwierząt, od wielu lat jest jednooczny, zaadaptowany do jednooczności, nie wykonywał pracy wymagającej chwytu precyzyjnego (k. 56-58).

Na rozprawie w dniu 29 października 2014r. Sąd oddalił wniosek organu rentowego o powołanie innych biegłych i odstąpił od dopuszczenia dowodu opinii biegłych ortopedy i okulisty powołanych wcześniej, uznając, że sporna kwestia została już dostatecznie wyjaśniona.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczony spełnia wszystkie warunki zawarte w tym przepisie. Odnosnie warunku niezdolności do pracy Sąd podzielił opinię biegłej z zakresu medycyny pracy, ponieważ została wydana przez lekarza odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z jego dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłej medycyny pracy. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy, która uznała, że J. K. jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. Biegła z zakresu medycyny pracy odniosła się zarówno do wykształcenia ubezpieczonego, jak i do posiadanych przez niego kwalifikacji w kontekście stwierdzonych schorzeń.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii powołanych w sprawie biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinia ta jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegła w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonała oceny stanu zdrowia opiniowanego, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy.

Podnieść należy, iż przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)).

Biegła zasadnie wskazała, że stan zdrowia J. K. kwalifikuje go do osób częściowo niezdolnych do pracy. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 3 ustawy wskazano, iż "częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji".

W kontekście powołanego wyżej przepisu, opinia biegłej okulistki charakteryzuje się niekonsekwencją. Wprawdzie biegła wskazała, że ubezpieczony nie jest zdolny do wykonywania pracy zgodnej z zawodem wyuczonym i wykonywanym w przeszłości, jednak uznała badanego za zdolnego do pracy. Także biegły ortopeda w uzasadnieniu swojej opinii wskazał, że przeciwskazana jest u ubezpieczonego praca wymagająca chwytu precyzyjnego, a mimo to uznał badanego za zdolnego do pracy. Wnioski płynące z opinii biegłego ortopedy Sąd podzielił, bowiem wnioskodawca nie wykonywał prac wymagających chwytu precyzyjnego. Jednakże opinia biegłej okulistki jest, w ocenie sądu, w kontekście przywołanego wyżej przepisu, wewnętrznie sprzeczna. Skoro ubezpieczony jest niezdolny do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, a także pracy na wysokości, przy maszynach w ruchu, pracy precyzyjnej i wymagającej widzenia obuocznego, to stwierdzić należy, iż jest on częściowo niezdolny do pracy.

Ubezpieczony posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu górnika i tokarza. W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Praca ta wymaga obsługi urządzeń w ruchu. Z tych względów niezasadny jest również wniosek pełnomocnika ZUS o powołanie innych biegłych tej samej specjalności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku.